

**ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΙΔΕΡΑ ΤΟΥ «ΛΙΜΑΝΙΟΥ»
ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΗΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΟΦΘΑΣΕ ΝΑ ΠΙΑΣΕΙ ΣΤΟ «ΛΙΜΑΝΙ»...**

«σκληρός ως άδης ό ζήλος σου...» (Άσμα άσμάτων)

“Όταν δημοσιεύθηκε άρχικά, στό Ίεραποστολικό περιοδικό «Ό Άγιος Κοσμάς ό Αίτωλός» καί κατόπιν στό «Ήμεροδρόμιον 2005- 2006» ή μικρή αφήγηση τής συναντήσεώς μου μέ τόν Γέρο-Νάγκ -(τόν σιδερά τοῦ «λιμανιού»)- δέχθηκα εὐμενή σχόλια καί παρατηρήσεις άπό διαφόρους φίλους, τής Ίεραποστολής άλλά καί άπό άνθρώπους πού δέν ήξεραν κών, τί θά πει Ίεραποστολή. Μεταξύ αὐτῶν όμως, συνέβη καί τό εξής:

“Ένα βράδυ δέχθηκα στό Γιαουντέ ένα τηλέφωνο άπό τόν στενό μου φίλο, τόν Ίατρό, Εὐάγγελο Παπανικολάου... «...Δεσπότη μου άκου νά σοῦ πῶ τί συνέβη... μέ επισκέφθηκε ένας άνθρωπος όνόματι, Κωνσταντίνος Δ., διάβασε τήν ιστορία μέ τό Γέρο-σιδερά καί συγκινήθηκε... ιδιαίτερα γιατί καί αὐτός είναι σιδεράς στό επάγγελμα καί κατασκευάζει εκκλησιαστικά λειτουργικά είδη - (παλαιοχριστιανικοῦ τύπου)... Ἔμαθε ότι γνωριζόμαστε καί μέ επισκέφθηκε στό Ίατρείο μου κουβαλώντας ένα μικρό άλλά βαρύ ξύλινο κουτί... μέ τήν παράκληση νά φροντίσω νά σάς τό στείλω καί εσεῖς νά τό παραδώσετε στόν Γέρο-Νάγκ τόν σιδερά τοῦ «Λιμανιού»...»... «Τί έχει αὐτό τό κουτί;» Ρώτησα, άπορημένος... «Ἐχει μία σειρά άπό εργαλεία σιδηρουργικής, σφυριά, κοπίδια, τσιμπήδες, ένα μικρό άμόνι, ένα χειροκίνητο φουσερό για τό καμίνι.. καί άλλα που δέν ξέρω πως τά λένε...»... Ἔμεινα εκπληκτος... Εἶπα: « Νά τόν ευχαριστήσεις εκ μέρους μου καί όταν έλθω στήν Ελλάδα νά δοῦμε για τό θέμα τής μεταφορᾶς άπό κοντά...».

Εἶναι όντως παράξενο καί θαυμαστό πώς ή αγάπη τῶν ανθρώπων εμπνέεται καί ανακαλύπτει δρόμους, τρόπους καί έργα για νά εκφραστεῖ... Ἄρχισα νά φαντάζομαι τήν χαρά τοῦ Γέρο-Νάγκ όταν θά τοῦ πήγαίνα τά δῶρα άπό έναν όμότεχνό του άπό τήν μακρινή Ελλάδα... Τό Γέρο-Νάγκ πού ούτε σχολεῖο πήγε, ούτε χάρτης δέν υπήρχε για νά ξέρει κατά ποῦ πέφτει ή Ελλάδα ούτε βέβαια καί κάποια άλλη χῶρα...

Τό καλοκαίρι τοῦ 2007 ήμουν στήν Ελλάδα καί επισκέφθηκα τόν φίλο μου τόν Ίατρό ό όποῖος είχε ενημερώσει καί τόν κ. Κωνσταντῖνο Δ. καί έτσι συναντηθήκαμε...

Μοῦ έδειξαν τό κουτί μέ τά δῶρα για τόν Γέρο-Νάγκ καί ό κύριος Κωνσταντῖνος μοῦ εξήγησε τήν χρήση τους.

Εἶχε ψάξει παντοῦ νά βρεῖ ένα συγκεκριμένο εργαλεῖο -(τό χειροκίνητο φουσερό)- ή χρήση τοῦ όποῖου, εἶχε σταματήσει λίγο μετά τόν Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο στήν Ελλάδα, τελικά τό βρήκε σε ένα παλιατζίδικο στόν Πειραιά, τό επισκέυασε καί τό τροποποίησε κατάλληλα έτσι ώστε νά εξυπηρετεῖ τίς ανάγκες καί τόν τρόπο πού δούλευε ό Γέρο-Νάγκ, όπως εἶχε δεῖ άπό τίς φωτογραφίες πού συνόδευαν τήν ιστορία.

Μέσα άπό τά λεγόμενά του κατάλαβα τό πόσο τόν εἶχε άγγίξει ή ιστορία, πόσο εἶχε άσχοληθεῖ σε βάθος καί πόσο χρόνο εἶχε δαπανήσει για νά προετοιμάσει, μέ τόν δικό του τρόπο, μία βοήθεια καί μία παρηγοριά για έναν όμότεχνό του στήν άλλη άκρη τοῦ κόσμου πού πάσχισε τήν τέχνη του μέ άνύπαρκτα καί προϊστορικά μέσα... σύν τό ότι, εἶχε ψάξει νά βρεῖ κάποιον γνωστό μου νά επικοινωνήσει μαζί μου για νά δεχθῶ τό «τόλμημα» τής αγάπης του...

Μιλήσαμε πολύ, μέ ρωτοῦσε λεπτομέρειες μέ πραγματικό ενδιαφέρον, μία αναφορά του όμως μοῦ έκανε έντύπωση: «...τοῦτο τό μικρό άμόνι τό εἶχα φυλάξει για τόν θάνατό μου, ήθελα νά μοῦ τό βάλουν σάν προσκέφαλο στόν τάφο μου άφοῦ αὐτό ήταν όλη μου ή ζωή..., ό πόνος καί ό κόπος μου..., σ'αὐτό όφείλω τήν καλή

κατάσταση τῆς οικογενείας μου..., ἔτσι τό φυλλοῦσα σάν τά μάτια μου γιά τήν στερνή τήν ὥρα..., ὅταν διάβασα ὅμως τήν ἱστορία ἑνός ἄλλου σιδερά-(τοῦ Γέρο-Νάγκ)- σοκαρίστηκα... σκέφτηκα ὅτι ὁ κόπος τῆς δουλειᾶς μου μπροστά στόν κόπο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐλάχιστος..., ἔτσι εἶπα ὁ Γέρο- Νάγκ ἔχει ἀνάγκη ἀπό βοήθεια..., καί ἔτσι ἔπεσα μέ τά μοῦτρα νά βρῶ τρόπο νά δῶσω ἕνα κομμάτι ἀπό τήν ζωή μου..., ἕνα χέρι βοήθειας....»... Δέν εἶχα τί νά πῶ ἀκούγοντάς τον...

Θυμήθηκα μόνο τά λόγια τοῦ πατέρα μου πού, σιδεράς κι'αὐτός, μοῦ ἔλεγε πάντα : «νά κρατᾶς τό σίδηρο μέ τέτοιο τρόπο πού νά καταλαβαίνεις πού «πονάει», μόνο τότε μπορεῖς νά τό κάνεις ὅτι θέλεις, ἀλλιῶς ἄσκοπα θά τό χτυπᾶς χωρίς νά καταφέρεις τίποτα»...

Φαίνεται ὅτι, ὁ Γέρο-Νάγκ εἶχε τήν μαστοριά αὐτή, νά χτυπᾶ τήν σκληρότητα τῆς μεγάλης ιδέας πού ἔχουμε ὅλοι γιά τόν ἑαυτό μας, ἐκεῖ πού «πονάει» ἐκεῖ πού μπορεῖ νά «σπάσει»... Δόξα τῷ Θεῷ πού ἐνεργεῖ μέ θαυμαστούς τρόπους στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων... Ἀφοῦ τόν εὐχαρίστησα γιά ὅλα ὅσα μοῦ εἶπε καί ὅσα ἔκανε, συνεννοηθήκαμε ὅτι, τά πράγματα θά σταλοῦν μέ ἕνα συγκεκριμένο Ἑλληνικό καράβι πού θά ἔφτανε στό Καμερόν τόν Ὀκτώβριο.

Ἔτσι χωρίσαμε. Πῆρα τά πράγματα καί τά μετέφερα στόν τόπο ὅπου συγκεντρώνουμε ὅσα ἦταν νά σταλοῦν μέ τό καράβι. Ἐπέστρεψα στό Καμερόν καί περίμενα τήν ἀφίξη του...

Δυστυχῶς κοντά στήν ἡμερομηνία πού γνώριζα ὅτι θά ἀναχωροῦσε τό πλοῖο δέχθηκα ἕνα τηλεφώνημα ἀπό τόν γνωστό μου Καπετάνιο πού μοῦ ἀνακοίνωσε ὅτι τό συγκεκριμένο δρομολόγιο ματαιώθηκε ἀπό τήν ἐταιρεία... θά πρέπει νά κάναμε λίγο ὑπομονή μέχρι νά βρεθεῖ ἐπόμενη εὐκαιρία... Ἀρχίσαμε λοιπόν,... νά κάνουμε ὑπομονή...

Τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2007 βρισκόμουν στό Β. Καμερόν μέ μιά ὀμάδα ἐθελοντῶν ἀπό τήν Ἀμερική καί τήν Ἑλλάδα. Πέρασα δύο φορές ἀπό τό μέρος πού ἦταν τό σιδεράδικο τοῦ Γέρο-Νάγκ... ἀπουσίαζε, δέν μπόρεσα νά τόν συναντήσω... Ἦθελα νά τοῦ πῶ τά νέα ὅτι,... «περιμένουμε τό καράβι»...

Τόν Ἀπρίλιο τοῦ 2008 ξανεπισκέφθηκα τό Β. Καμερόν, κάτι μέ ἔτρωγε μέσα μου, εἶπα: «...δέν γίνεται... θά πάω νά τόν βρῶ...»...

Ξεκινήσαμε λοιπόν ἕνα ζεστό πρωινό καί φθάσαμε στό μέρος ὅπου ἦταν τό σιδεράδικο... Μιά νέκρα... τά «ἐργαλεῖα» του στή «θέση» τους... δηλαδή σκόρπια στό χῶμα... ἦταν ἀκόμη ἡ περίοδος τῆς ξηρασίας ἔτσι δέν μπόρεσα νά καταλάβω ἄν ἔχουν καιρό νά χρησιμοποιηθοῦν... Ἔστειλα τό μεταφραστή πού μᾶς συνοδεύει πάντα νά πάει νά ρωτήσῃ στίς κοντινές καλῦβες.. νά μάθει πού εἶναι ὁ Γέρο-Νάγκ... Μετά ἀπό λίγο γύρισε μέ ἕναν ἄλλο ἄνδρα... μέ πλησίασαν καί ὁ μεταφραστής μοῦ σύστησε τόν μεγάλο γιό τοῦ Γέρο-Νάγκ...

Μέ πολύ συστολή ὁ γιός, ἄρχισε νά μοῦ μιλάει:

«... δέν σᾶς γνωρίζω ἀλλά εἶναι σάν νά σᾶς γνωρίζω..., ὁ πατέρας μου μοῦ ἔχει μιλήσει πολλές φορές γιά σᾶς..., μοῦ εἶπε ὅτι εἶχατε συναντηθεῖ μιά μέρα καί σταματήσατε νά τοῦ μιλήσετε..., νά δεῖτε τή δουλειά του, βγάλατε καί μιά φωτογραφία μαζί του, ... μοῦ εἶπε ὅτι, μετά γυρίσατε μιά ἄλλη μέρα καί τοῦ φέρατε δῶρο ἕνα σφυρί..., καί τοῦ δώσατε καί μιά παραγγελία..., ὁ πατέρας μου ἦταν -(ἀπ' ὅσο ξέρουμε)-κοντά στά ὀγδόντα χρόνια..., ποτέ δέν τόν εἶχαμε ἀκούσει νά μιλάει ἔτσι γιά κενέναν..., τοῦ εἶχατε δώσει κουράγιο πολύ..., ὅλα τά ἐργαλεῖα τά ἄφηνε στό μαγαζί..., τό σφυρί ὅμως πού τοῦ δώσατε τό ἔφερνε στήν καλῦβα του καί τό ἔβαζε κάτω ἀπό τό προσκέφαλό του νά μήν τό χάσει...»

Είχα ήδη καταλάβει τί είχε γίνει αλλά δέν ρώτησα τίποτα...

«... τόν περασμένο Νοέμβριο ἀρρώστησε..., είχε μάθει ότι περάσατε όταν έλειπε..., πέθανε τόν Ίανουάριο..., τίς τελευταίες ήμέρες μᾶς έλεγε νά μήν πειράξουμε τά εργαλεία του αλλά νά τ' ἀφήσουμε στή θέση τους..., γιά νά σταματήσετε όταν ξαναπεράσετε .. νά μήν νομίσετε ότι έφυγε...» ...

Μιά βαθεία λυπη μέ πλημμύρισε ἀπότομα..., δέν μπορούσα νά τό φανταστώ ότι είχε φύγει έτσι από τήν ζωή..., παρ' όλο πού είχα πλέον μάθει ότι, ή ζωή έφευγε καθημερινά καί σχεδόν ἀναίτια σ'αυτόν τό τόπο του κλαυθμώνος...

Μοῦ έδειξε πρὸς τά πού ήταν ό τάφος του... περπατήσαμε ως εκεί... ένας σωρός από χῶμα, κάτι μισολειωμένα κουρέλια από ρούχα στό ένα μέρος του τάφου καί ένα σπασμένο πήλινο σκεῦος-(κατά τίς ταφικές συνήθειες τής φυλής των Τιπουρί)- δείχναν ή καλύτερα άφηναν μία ύπόνοια τάφου πού μέ τίς πρώτες βροχές θά χανόντουσαν καί αυτά...

Έμεινα γιά λίγο ψιθυρίζοντας τήν ευχή του τρισαγίου... ό γιός του, ό μεταφραστής καί ό οδηγός μου, άμίλητοι κοντά μου...

Τόν Γέρο-Νάγκ τόν ήξερα πολύ λίγο, ήταν όμως αυθεντικός άνθρωπος καί οι αυθεντικοί άνθρωποι σου προκαλούν παράξενα τήν αίσθηση ότι, τούς γνωρίζεις από χρόνια.., δένεσαι μαζί τους...καί ό Γέρο-Νάγκ είχε ήδη, προκαλέσει πολλά σέ πολλούς χωρίς κ'έν νά τούς γνωρίζει...,... είχε δώσει μία σπάνια καί παράξενη μαρτυρία ανθρώπιᾶς... πού είχε προκαλέσει μέ τήν σειρά της μία άλλη σπάνια μαρτυρία αγάπης όπως στον κ. Κωνσταντίνο, καί όλα άπλά, άνεπιτήδευτα... όπως, άπλη ήταν καί ή ζωή του, μέσα στην έρημο του Β. Καμερούν...

«...τήν επόμενη φορά πού θά έλθω θά σου φέρω μία φωτογραφία πού είχα βγάλει τόν πατέρα σου νά τήν έχετε καί... κάτι δώρα πού... δέν πρόλαβα νά φέρω από έναν φίλο του πατέρα σου από τήν πατρίδα μου... αυτό έρχόμουν νά του πω σήμερα...»

Φανερά συγκινημένος μοῦ απήντησε: **«...Σᾶς ευχαριστῶ θά είναι μεγάλο πράγμα γιά τήν οικογένειά μας γιατί δέν έχουμε καμιά φωτογραφία του πατέρα.. έδῶ ξέρετε δέν υπάρχουν μηχανές γιά φωτογραφίες...»**

Χαμογέλασα ένθουμούμενος τό χαμόγελο του πατέρα του όταν τόν φωτογράφιζα...μπροστά στό άναμμένο καμίνι του καί μοῦ έλεγε: **«μά είμαι μπουτζουρωμένος τώρα... δέν θά βγει καλά ή φωτογραφία...»**

Τόν ρώτησα πού θά μπορέσω νά τόν βρω τήν επόμενη φορά...
«...έδῶ θά μέ βρείτε στό ίδιο μέρος... έμένα πιό μακριά μέ τήν οικογένειά μου αλλά τώρα πού έφυγε ό πατέρας μου μετακόμισα καί θά είμαι έδῶ.. θά συνεχίσω τήν δουλειά του πατέρα μου στό ίδιο μέρος... αυτή τήν δουλειά κάνω καί έγώ,... κοντά του τήν έμαθα από μικρό παιδί...».

«Τελικά ό Γέρο-Νάγκ τά κατάφερε πολύ καλά...» σκέφτηκα..αλλά άρκέστηκα νά του πω μόνο:

«ό πατέρας σου ήταν ένας ευλογημένος άνθρωπος... δέν μπορώ νά σου εξηγήσω γιατί τό λέω αυτό..., αλλά σου εύχομαι νά γίνεις σαν κι'αυτόν...»

Έφυγα στεναχωρημένος γιά τόν Γέρο-Νάγκ αλλά καί χαρούμενος γιά τόν γιό πού θά κρατούσε τό «σιδεράδικο» άνοιχτό... θά κρατούσε τήν ίδια μαρτυρία αυτού του ανθρώπου στό ίδιο μέρος...

Μιά φράση μόνο, στροφογύριζε, σάν άγκάθι, στήν καρδιά μου...

«Άχ... καί νά' χε φτάσει τό καράβι τότε πού ήτανε νά' ρθει!...»

ό Καμερούν Γρηγόριος

05-06-2008